

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน
พลิบรัก

Jamsai
ทดลองอ่าน

นัทธินา (นัธ)

Jamsai
คอลงอ่าน

"รู้ตัวใหม่ที่กำลังตกอยู่ในอันตราย"

"ฉันไม่กลัว ฉันไม่ได้ขอให้คุณช่วย แต่อย่ามาขวางก็แล้วกัน เพราะฉันพร้อมจะให้พ้นทาง"

"คุณไม่ใช่บาทมาวตี?" แปลกที่คราวนี้หญิงสาวไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด กลับยกคิ้วกวนๆ "ไม่คิดจะแนะนำตัวหน่อยหรือสวานน้อย"

"ไม่จำเป็น คุณเองก็คงไม่ได้ชื่อราชาใช่ไหมล่ะคะ"

"ผมขอเป็นผู้หญิงฉลาดแบบคุณจัง"

"แต่ฉันเกลียดผู้ชายเจ้าเล่ห์อย่างคุณที่สุด"

เพลิงรุส

นัทริมา (นัธ) เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2441-6

ภาพประกอบ ruzanna / Shutterstock.com
Withthawas_Siri / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เมื่อเห็นนามปากกา 'นัทธิมา' ทุกท่านคงคิดว่าเลิฟมีนักเขียนใหม่มาฝากกันอีกแล้วใช่ไหมคะ แต่อันที่จริงเธอไม่ใช่ใครที่ใหม่เลยคะ เป็นนักเขียนคุณภาพที่เราคุ้นเคยกันดีอย่าง 'นัธ' นั่นเอง

กลับมาคราวนี้ นัธประเดิมนามปากกาใหม่ด้วยนิยายที่มีความครบเครื่องเข้มข้นทุกรสอย่าง 'เพลิงธูลี' ที่บอกเล่าเรื่องราวของ 'สาริน' หญิงสาวผู้ต้องเผชิญหน้ากับชะตากรรมอันโหดร้ายจนในใจของเธอมิแต่ความคับแค้นแน่นอนอก ทั้งยังต้องการแก้แค้นเอาคืนคนที่ทำร้ายเธอให้ได้แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม และเส้นทางของการแก้แค้นนี้ทำให้เธอได้มาพบกับ 'ราช' ชายหนุ่มที่ครั้งหนึ่งเธอเคยชื่นชมเขาอยู่ในใจ แต่ต่อมาเหตุการณ์ร้ายๆ ที่เกิดขึ้นกลับทำให้เธอเข้าใจไปว่าเขาคือหนึ่งในคนที่ทำให้ชีวิตของเธอพัง!

ราชจะสามารถแก้ไขความเข้าใจผิดในใจเธอได้หรือไม่ เขาจะช่วยเธอแก้แค้นอย่างไร และความคั่งนี้จะดับลงได้ด้วยวิธีใด เราไปติดตามเรื่องราวของพวกเขากันเลยดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'นัทธิดา' คือนามปากกาใหม่ของฉันค่ะ หลายท่านอาจจะยังไม่คุ้นเคย
นัธเองก็ยังไม่ชิน เหตุผลที่เปลี่ยนคืออยากได้ชื่อยาวขึ้นค่ะ เป็นเหตุผลเอาแต่ใจ
ตัวเองมากค่ะ ^^

นัทธิดาเริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ
เวียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวัน
จะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเรา
ไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิดาเรียกว่าอ้อมโลก
กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือ 'ให้รักเคียงเรา' ค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักมาเรื่อยๆ
คือ 'จับรัยมาชนรัก' 'หมั้นด้วยใจหมายด้วยรัก' 'เล่ห์ล่อมรัก' 'พลอยเหลี่ยมเพชร'
'กลบุงบา' 'สาปกานดา' 'ลูกเบ็ดซินเดอเรลล่า' 'บุหลันมันตรา' และ 'เพลิงธุลี'
ที่คุณผู้อ่านถืออยู่นับเป็นเล่มที่ 10 ค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่อง
นะคะ

เข้ามาพูดคุยทักทายกันที่เฟซบุ๊ก 'นัทธิดา'

<https://www.facebook.com/nutthima.author> เลยค่ะ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

"สาริน...ทางนี้!"

เสียงสดีไลด์ตังมาจากหญิงสาวร่างบางสวมแว่นซึ่งกำลังยืนฟังรถยนต์
สี่ประตูอยู่ฝั่งตรงข้าม เธอฉีกยิ้มกว้าง ยกมือขึ้นโบก แต่ยังไม่ทันก้าวไปหา
เสียงแหบห้าวก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง

"อย่ากลับมาอีกล่ะ"

สารินหันขวับพลางยิ้มหยัน ผู้คุมหญิงวัยกลางคนเห็นเข้าก็ชักสีหน้า
ก่อนเดินตืดตังผ่านเข้าประตูเหล็กสีเทาที่มของเรือนจำกลางประจำเมือง
ลุดน่านไป

"สาริน!" เสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้งจากหญิงสาวหน้าสวยเฉี่ยวที่โผล่หน้า
ออกมานอกหน้าต่างรถ "มาเร็ว ฉันกับปารีหิ้วท้องรอนานแล้วนะ"

สารินเดินข้ามถนนไปหาเพื่อนทั้งสอง "ฉันยังไม่หิวเลย"

"ไม่หิวได้ไง เข้านี้แกยังไม่ได้อินอะไรเลยไม่ใช่หรอ ร้านนี้อร่อยนะยะ
ฉันกินประจำ"

"ฉันอยากรีบกลับบ้านมากกว่า"

"จะรีบกลับไปทำไมวะ แม้าท์มอยกับพวกฉันให้หายคิดถึงก่อน"

"ฉันอยากรีบกลับไปตอบแทนบุญคุณคนพวกนั้นก่อน ไม่งั้นคงตายตาไม่หลับ"

เพื่อนสนิททั้งสองมองหน้ากันด้วยสีหน้ากังวล

"เถอะน่า พวกแกไม่ต้องห่วง ฉันรับมือคนพวกนั้นได้สบาย"

สารินหันกลับไปมองกำแพงสูงใหญ่สีเทาหะมีนอีกครั้ง ละม้ายจะจดจำภาพนี้ไว้เตือนใจตนเอง

คุคุ...ไม่ใช่ที่ที่น่ากลัวนักหรอก สารินรู้ว่าเอาตัวรอดในนี้อย่างไร แต่ที่ไม่อยากกลับเข้าคุกเร็วนัก เพราะพวกมันยังไม่ได้ชดใช้กรรมเลย เรื่องอะไรเธอจะยอมชมซานกลับเข้าคุกง่าย ๆ

"เรื่องที่แกให้พวกฉันช่วยหว่านล้อมเด็กสาวพวกนั้นสำเร็จแล้วนะ เด็กพวกนั้นยอมร่วมมือด้วย"

"ขอบใจพวกแกมาก ถ้าไม่ได้พวกแก ฉันคงต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าจะจัดการพวกมันได้"

"เรื่องเล็กน้อย ฉันมีพรรคพวกที่คอยตามหาเด็กเหล่านี้ได้ไม่ยาก" มีร่าคุย

ริมฝีปากหยักสวยยิ้มอย่างขมขื่น เธอรู้เรื่องอัปยศร้ายของ 'มัน' มานานแล้วตั้งแต่ก่อนเข้าคุก เธอได้ยิน 'พวกมัน' คุย วางแผน และ ประนีประนอมกับพ่อแม่ของเหยื่อ

พ่อแม่ของเด็กอัปอายเกินกว่าจะแจ้งตำรวจ จำต้องยอมรับเงินสวกปรกของ 'พวกมัน' เป็นค่าปิดปาก แต่หัวใจบอบช้ำของเด็กสาวเหล่านั้นเล่า ใครจะรับผิดชอบ เมื่อโอกาสมาถึงใครเล่าจะไม่อยากแก้แค้น อยากทางคืนความเป็นธรรมให้ตนเอง

"ส่วนเรื่องที่แกขอให้ฉันช่วยตามหา..." ปารีอีกอ๊ก "เขาไม่ได้อยู่ที่ลुकน่าแล้ว ซันเจย์พาเขาย้ายไปเวฬุประตั้งแต่ออกจากที่นี่"

สารินไม่เคยไปเวฬุประตั้งแต่จำความได้ ในความคิดของคนบ้านนอก

อย่างสาริน เวฬุประคือเมืองหลวงของประเทศพัวร์ม แตนศิริไลซ์ที่
เต็มไปด้วยความหรรษาฟูฟ่าและทันสมัย

ครอบครัวของชั้นเจี้ยย้ายไปอยู่เวฬุประสิบกว่าปีแล้ว แต่เพราะชั้นเจี้ย
ต้องกลับมาร่วมงานแต่งงานของญาติที่เมืองลुकน่าเมื่อสี่ปีก่อน ทั้งสองจึง
ได้พบกันจนนำไปสู่ชะตากรรมบัดซบที่บีบให้เธอยอมจำนนเดินเข้าเรือนจำ
ในที่สุด

ริมฝีปากของสารินเข้มแน่นจนเป็นเส้นตรงเมื่อนึกถึงเรื่องราว
แต่หนหลัง ดวงตากลมโตซึ่งเคยอ่อนหวานอยู่เป็นนิลเปล่งประกายเจิดจ้า
ราวพระอาทิตย์เที่ยงวันที่พร้อมจะเผาผลาญทุกอย่างให้หมดไหม้เป็นจุด
ความแค้นที่เธอจำต้องปล่อย 'เขา' ไปกับไอ้สารเลวชั้นเจี้ยอัดแน่นอยู่ในอก
จนแทบระเบิดเป็นเสี่ยง

หญิงสาวปิดเปลือกตา โคลงศีรษะรับรู้ ไม่มีบทสนทนาใดเกิดขึ้นอีก
เพื่อนสนิททั้งสองปล่อยให้เธอนั่งเงิบตามลำพังที่เบาะหลัง

รอก่อนถอะ ให้สารินได้แก้แค้น 'พวกมัน' ให้สามมใจเสียก่อน
แล้วเธอสัญญาว่าจะไปหา 'เขา' แล้วเราจะไม่มีวันจากกันอีกแล้ว

เมืองลुकน่าตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศพัวร์ม ห่างจาก
เวฬุประเมืองหลวงของประเทศราวๆ ห้าร้อยกิโลเมตร หากพูดถึง
ความเจริญก็นับว่าเจริญน้อยที่สุดในบรรดาจังหวัดอื่นของพัวร์ม เพราะ
นอกจากไม่ติดทะเลแล้ว พื้นที่ส่วนใหญ่ยังเป็นภูเขา เพาะปลูกอะไรก็ลำบาก
ผู้คนส่วนใหญ่มักเป็นคนแก่หรือพวกขี้แพ้ที่ชอบสังหารกลับมาตายรัง
คนหนุ่มสาวมักย้ายไปอยู่เวฬุประหรือเมืองใกล้เคียงที่ติดทะเลมากกว่า

หากมีอะไรที่นับว่าเป็นข้อดีของเมืองลुकน่าก็เห็นจะเป็นศาสนสถาน
ที่ขึ้นชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์นักหนา แต่ละปีมีผู้ศรัทธาเดินทางมาสักการะพระแม่
อุมาเทวีกันไม่ขาดสาย

ในอดีตทำเลทองที่ผู้คนใช้ทำมาหากินกับความเชื่อของคนห่างจากโบสถ์พราหมณ์ไม่ถึงสิบลีโเมตร พื้นที่ไกลกว่านั้นจึงมีราคาถูกแสนถูก บรรพบุรุษของ 'เธอคนนั้น' จึงกว้านซื้อที่ดินไว้ พอเรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ของโบสถ์พราหมณ์แห่งนี้ขยายวงกว้างมากขึ้น ที่ดินซึ่งเคยได้ชื่อว่าเป็นที่ขายขอบกลับกลายเป็นย่านการค้าและที่พักรองรับผู้ศรัทธาจากทั่วสารทิศ

บรรพบุรุษของ 'เธอคนนั้น' กลายเป็นเศรษฐีใหญ่ประจำเมืองลุดน่าใครๆ ก็นับหน้าถือตา ยกยอปอปั้นว่าใจบุญสุนทาน แต่ใครเล่าจะรู้ว่าภาพลักษณ์ที่เพียรสร้างมาหลายชั่วอายุคนจะล่มสลายด้วยฝีมือหลานสารเลวอย่างราณี แม่เลี้ยงของเธอเอง

เท่าที่จำความได้บ้านหลังแรกของสารินคืออาคารสามชั้นซึ่งมีเด็กเล็กเด็กโตอยู่กันยัวเยี้ยไปหมด ทุกคนต่างโหยหาและแย่งชิงความรักจาก 'แม่' หรือพี่เลี้ยงที่ถูกว่าจ้างให้มาดูแลพวกเธอ พอมีคนใจบุญแวะมาเยี่ยมพวกเธอก็บุกเข้าไปราวกับฝูงซอมบี้ที่โหยหาความรัก หวังว่าจะมีใครสักคนรับพวกเธอออกไปเลี้ยงดู แต่แขกพวกนั้นให้เพียงความเมตตาสงสารไม่กี่ชั่วโมง แล้วพวกเขาก็จากไปพร้อมคำสัญญาว่าจะกลับมาอีก

แต่แปลกที่คนพวกนั้น...ไม่เคยรักษาสัญญา!

สารินเรียนรู้จากความผิดหวังจนเลิกหวังลมๆ แล้งๆ เธอเลือกสร้างโอกาสด้วยตัวเอง เธอจะโยยบินออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้ไปมีชีวิตใหม่ที่แม่ใจดีแสนอบอุ่นด้วยตนเอง ดังนั้นทุกครั้งที่แม่แขกมาเยี่ยมเยียนเธอจะไม่กั๊กมูมเข้าไปสร้างความอึดอัดใจให้พวกเขา แต่จะแสดงความสามารถทั้งร้องและเต้นให้พวกเขาเห็นคุณค่าในตัวเธอจนเป็นฝ่ายเสนอตัวพาเธอออกไปเอง

แล้วราณีก็คือผู้โชครัดคนนั้น ส่วนผู้โชคร้ายจะเป็นใครได้ถ้าไม่ใช่...สาริน!

ไม่ใช่ราณีและอรุณผู้เป็นสามีไม่มีลูกเป็นของตนเอง แต่คนพวกนั้น

แค่ถูกแรงยุจากเหล่าพ่อยกแม่ยกให้รับเด็กไปเลี้ยงสักคน ด้วยความไม่อยากเสียหน้าและไม่อยากเสียตำแหน่งเศรษฐีใหญ่ใหญ่ประจำเมือง พวกเขาจึงรับเธอกลับบ้านไปด้วย

ตอนนั้นสารินคิดว่าพระเจ้าทรงเมตตาลูกนกลูกกาตาต่างๆ แล้ว แต่เพียงแค่วันเดียวสารินก็พบว่าห้องนอนของเด็กวัยแปดขวบคือห้องเก็บของ ซึ่งเหลือพื้นที่ให้ซุกหัวนอนแค่แอมวดี้นตาย มีเศษกระดาษเก่าต่างฟูก มีลังกระดาษต่างหมอน ผ้าห่มก็ได้รับความอนุเคราะห์จากผ้าห่มที่แม่บ้านเลิกใช้แล้วเอามาโยนไว้ให้

อาหารคือเศษกับข้าวที่พวกเขาทิ้งขว้าง น้ำคือน้ำก๊อกที่อยู่ใกล้มือ เธอไม่เคยได้ทานขนมกรุบกรอบหรือน้ำอัดลมรสซ่าดังเช่นมุกตาร์ท ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของพวกเขาเลย

รูปร่างของมุกตาร์ทจึงแปรผันตามสิ่งที่ทานเข้าไปคืออ้วน ใบหน้ากลมแป้น ดวงตาเรียวเล็ก ขณะที่สารินผอมบางและสูงเพรียว นัยน์ตากกลมโตสุกสกากราวกับนัยน์ตากวาง ยิ่งโตก็ยิ่งกลายเป็นสาวงาม มุกตาร์ทจึงไม่ยอมให้เธอติดรถออกไปข้างนอกด้วย เพราะเธอมักกลายเป็นตัวเปรียบเทียบให้มุกตาร์ทดูแย่กว่าเสมอ

ความริษยาทำให้มุกตาร์ทหาเรื่องกลั่นแกล้งแทบไม่เว้นวัน สารินชอบอ่านหนังสือ เพราะมันเป็นหนทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากความเป็นทาส ทว่าหากมุกตาร์ทหรือรานีเห็นว่าเธออ่านหนังสือก็จะถูกจับไปเขียนตีด้วยข้อหาขี้เกียจสันหลังยาว ไม่รู้จักหยิบจับภาระงานในบ้าน ทั้งที่ความจริงแล้วพวกเขาไม่ยอมให้เธอฉลาดกว่าลูกสาวที่วันๆ ถนัดแต่เสริมสวยและปรายตาให้ทำแขกที่มาพักโรงแรมของครอบครัว

รานีเป็นทนายทเจ้าของที่ดินทำเลทองหลายผืนในเมืองลुकน่า เธอขายที่ดินเหล่านั้นเพื่อนำเงินไปฝากธนาคาร และใช้มันเปิดร้านอาหารกับโรงแรมใกล้โบสถ์พราหมณ์ ถึงจะคิดราคาแพงกว่าโรงแรมเจ้าอื่น แต่คนที่เดินทาง

มาด้วยศรัทธาก็พร้อมจ่าย

หากจะกล่าวว่บาปของมุกตารีคือริชชา ของรานีคือความโลภ
บาปของอรุณก็คงหนีไม่พ้นราคะ

แววตาที่อรุณมองสารินเริ่มเปลี่ยนไปเมื่อเธออายุย่างเข้าสิบสี่
จากเด็กผู้หญิงวัยแปดขวบกลายเป็นเด็กสาววัยแรกผลิ กระตุ้นความกำหนัด
ของไอ้เต๋มาตันทหากลับให้ลูกโซน

ยามใดที่เธอเปลอไผลไม่ระวังเนื้อระวังตัว มันจะสร้างแต่ะเนื้อต้องตัว
ทำเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ แต่หลังๆ มันจะลอบเข้ามาทอด สร้างความ
ขนพองสยองเกล้าจนเธออยากอาเจียน เวลานอนก็นอนหลับไม่เต็มตา
ต้องสะดุ้งทุกคืน กลัวว่ามันจะแอบเข้ามาข่มขืน

แล้วความหวาดกลัวนั้นก็เกิดขึ้นในคืนหนึ่งหลังจากรานีและมุกตารี
ไปทำธุระที่เมืองอื่น เหลือเพียงเธอกับมันและแม่บ้านวัยกลางคน กลางดึก
คืนนั้นมันไขกุญแจเข้ามาปลุกปล้ำเธอโดยมีแม่บ้านรู้เห็นเป็นใจ คืนนั้น
สารินคิดเพียงว่ายอมตายแต่จะไม่ยอมเสียตัวให้ไอ้อัปรีย์หน้าตัวเมียเด็ดขาด

ในความสะลึมสะลือนั้นมันคร่อมเหนือตัวเธอ ธิบร้อนคักอาวุธ
ประจำกายขึ้นมาหมายจะทำลายวัยสาวของเธอ ยังดีที่สารินอยู่ในห้อง
เก็บของ จึงควานมือสะเปะสะปะคว้าขวดซีอิ๊วใกล้มือกระแทกศีรษะจนมัน
ลงไปนอนสลบเหมือด เธอรีบไปเรียกแม่บ้านผู้นั้นให้พาพ่อเลี้ยงไป
โรงพยาบาล

เปล่า! สารินไม่ได้มีเมตตาหวังให้มันรอดตาย เธอต้องการประจาน
ความชั่วช้าของมันต่างหาก

ทันทีที่ถึงโรงพยาบาลแม่บ้านผู้นั้นก็มัวสาละว่นกับการทำประวัติ
คนไข้ พุดคุยกับแพทย์ ส่วนเธอก็แสรงนั่งเนื้อตัวสั่นให้อยู่ในรัศมีที่พยาบาล
ห้องฉุกเฉินมองเห็นได้ พอพยาบาลเข้ามาทัก สารินก็แสรงทำที่เป็น
หวาดกลัวตัวสั่นเทา ร้องไห้โฮ

'หนูกลัวแล้ว หนูกลัว อย่าทำอะไรหนูเลย'

'ไม่ต้องกลัวจะ หนูปลอดภัยแล้ว คุณพ่อถึงมือคุณหมอล้วนแล้วจะสบายใจได้'

'หนูไม่ได้ตั้งใจ ถ้าแม่รู้แม่เขียนหนูเหมือนทุกครั้งแน่' พยาบาลคนนั้นหน้าเลือด พลังกัว๊กมือเรียกพยาบาลอีกคนให้เข้ามาร่วมฟังชะตากรรมแสนโหดร้าย

'มีอะไรก็ค่อยๆ พูดค่อยๆ จา ไม่มีใครทำอะไรหนูได้หรอกนะ'

สารินแสรังร้องไห้สะอึกสะอื้น ทอดจังหวะเรียกคนให้มามุงเยาะขึ้น 'พ่อ... พ่อจะทำร้ายหนู พ่อควักไอนั้นขึ้นขึ้นมาจะใส่เข้ามาในตัวหนู หนูกลัว หนูห้ามพ่อแล้ว แต่พ่อไม่ฟัง พ่อบอกว่าหนูเป็นทาสของพ่อ พ่อสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำ ลูกบ้านไหนก็ยอมพ่อตัวเองแบบนี้ทั้งนั้น'

เหล่าพยาบาลและบรรดาญาติคนไข้ในห้องฉุกเฉินล้วนนิ่งตะลึงงัน เพราะถ้อยคำอัปรีภัยัญไรพวกนี้มีแต่ในสารบัญชของคนสารเลวเท่านั้น แน่แน่นอนว่าไม่มีใครคิดว่าเด็กที่ยังไม่โตเต็มวัยจะโกหก พวกเขาพิพากษาอรุณซึ่งนอนสลบอยู่ด้วยสายตาหม่นหมาย

'เจียบเดี๋ยวนี้นะ!' เสียงนั้นดังมาจากแม่บ้านวัยกลางคน

สารินรีบกำหน้า บีบมือตนเองบนตักแน่น ทำที่เป็นหวาดกลัว นั่นยิ่งทำให้เหล่าคนมุงล้วนเชื่อว่าสารินถูกรุณล่องลงละเมิดทางเพศ และครอบครัวนี้ก็ไม่ได้ใจบุญตามที่สร้างภาพไว้แม่แต่น้อย

ดาบนั้นคืนสนอง!

สารินไม่ได้ใส่ร้ายสักหน่อย แค่ช่วยเร่งให้บาปกรรมออกดอกออกผลเร็วขึ้นก็เท่านั้น

หลักฐานที่อรุณนอนหยอดน้ำข้าวต้มในโรงพยาบาลคือพยานประจาน ความเลวของมันโดยที่สารินไม่ต้องออกแรงให้เหนื่อย หลังจากวันนั้นราณีก็ย้ายเธอออกจากบ้านโสมม ไปนอนรวมกับคนงานที่ร้านอาหารในตัวเมือง

ลुकนำพร้อมกับปรามาส

'ฉันอยากรู้กันว่าแกจะรอดมือคนงานพวกนี้ไหม เพลอจ คีนนี่คงไม่พ้นถูกพวกมันรุมโทรม'

'คุณแม่!' สารินร้องเรียกด้วยความตกใจ หันไปมองเหล่าชายฉกรรจ์หมวดเคราเพิ่มด้วยสีหน้าห้วนกั้ว 'คุณแม่อย่าทิ้งหนู หนูกลัวแล้วค่ะ'

'กลัวแล้วแกทำร้ายพ่อแกทำไม'

'แต่... พ่อจะข่มขืนหนูนะคะคุณแม่'

'ยอมๆ ไปเสียก็สิ้นเรื่อง แกใช้ลูกสาวเขาที่ไหน เขาขอมเลี้ยงดูแกให้เติบโตใหญ่ก็ดีแคไหนแล้ว ตอบแทนบุญคุณแค่นี้ทำจะเป็นจะตาย ฉันรู้นะว่าแกคอยยั่วผิวฉันออกบ่อย ฉันเห็นแกร่านตีนักก็เลยสงเคราะห์ให้ อรุณคงเลี้ยงดูให้แกพออยู่ได้ ฉันใจดีแคไหน ยังไม่ชอบคุณอีก'

สารินอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ราวนี้รู้เห็นเป็นใจผลักเธอตกนรกทั้งเป็น มีแต่พวกจิตใจต่ำทรามเท่านั้นแหละที่คิดเรื่องสกปรกโสภมแบบนี้ได้

'ใช่สิ ฉันมันคนทำบุญไม่ขึ้น หวังให้แกได้ผัวดี แต่แกกลับก่อเรื่องทำร้ายผิวฉัน และยังใส่ความฉันกับอรุณอีก ในเมื่อแกไม่รักดีก็ย้ายมาอยู่ที่นี้ให้พวกมันรุมโทรมก็แล้วกัน'

ตอนนั้นสารินรู้สึกเหมือนถูกตีด้วยไม้หน้าสามแรงๆ จนเนื้อตัวเย็นเฉียบไปหมด คำว่า 'กตัญญู' ที่เคยคำคมมาตลอดหลายปีมลายหายไป เหลือแต่ความคับแค้นใจที่ลุกโชนขึ้นมาแทน

ตอนอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสารินยังไม่รู้สึกชีวิตบัดซบเช่นนี้เลย แต่ทำอย่างไรได้ เธอขีดหน้าออกจากที่นั่นมาแล้ว ก็จะไม่มัวนึกถึงน้ำลายตัวเองกลับไปให้ใครสมน้ำหน้าเด็ดขาด

นับจากนี้สารินจะกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง บอกลาเทพเทวา พระสงฆ์องค์เจ้าทั้งหลายที่เคยอ่อนน้อม ต่อแต่นี้สารินจะมีตัวเองเป็นศาสดาเท่านั้น

บทที่ 2

บ้านเรือนส่วนใหญ่สองข้างทางชานเมืองลुकน่ายังคงเป็นบ้านชั้นเดียว ทำด้วยดินเหนียว ชาวบ้านจะปั้นขี้วัวเป็นก้อนกลมแปะไว้ตามผนังบ้าน ด้านนอกเพื่อกันความร้อน ทว่าพอรถเลียวเข้าสู่ตัวเมืองลुकน่าย สภาพบ้านเรือน ทรุดโทรมก็เริ่มเปลี่ยนเป็นอาคารพาณิชย์ และบ้านก่ออิฐสี่เหลี่ยมประดับประดาประดับด้วยดอกดาวเรืองตามประตูบ้านเพื่อบูชาเทพที่ตนเคารพนับถือ

สารินเหลือบมองหลอดไฟดวงเล็กดวงน้อยที่ห้อยระย้าตามเสาไฟสองข้างทาง สลับกับธงทิวปลิวไสว และป้ายโปสเตอร์ระบุถึงงานแต่งงานของลูกสาวเศรษฐีใหญ่ประจำเมือง

สารินปรายตามองชื่อเจ้าบ่าวบนป้ายโปสเตอร์ก่อนเปรยเสียงเรียบ

"แกรู้จักเจ้าบ่าวรีเปล่ามีร์"

มีร์ล่าลอยหน้าลอยตาก็ยิ้มๆ "ลูกข้าขาประจำของฉันเลยละ"

"เขาเป็นใคร"

"ก็ญาติห่างๆ ของยายมุขตาร์ทันนั่นแหละ หมอนี้ลูกแห่งจะตาย พ่อแม่สั่งให้ทำอะไรก็ทำ เรื่องแต่งงานก็คงไม่พ้นถูกพ่อแม่บังคับ"

"แล้วทำไมแม่เลี้ยงฉันถึงยอมให้แต่งงานด้วย ปกติรานี้หวังลูกสาวจะตาย"

"คนเขาเม้าท์กันว่ายายมุกตาร์ท้อง แก่ก็รู้ว่าพี่สาวแก่เป็นยังไง ใครจะไปรู้ว่านางท้องกับใคร ลูกค้าฉันเคยมาบ่นว่านางไปหาถึงบ้านแล้ว บอกว่าท้องจะให้รับเป็นพ่อ แต่พวกนั้นมันลั่นอย่างกับปลาไหล ไม่มีใครยอมรับสักคน นางก็เลยต้องคว่าญาตินางมาแต่งด้วยนะสิ ไม่รู้ใช้เงินปิดปากไปเท่าไร"

สารินกระตุกยิ้ม เวิร์กกรรมที่พวกมันเคยทำกับเธอ ในที่สุดก็ย้อนกลับมาสู่ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน แล้วจะไม่ให้เธอรีบเข้าไปแสดงความยินดีกับพี่สาวสุดที่รักได้อย่างไร

หลังจากมีร่าพาเธอไปทานอาหารเช้าที่ร้านเจ้าประจำแล้ว ปารีก็ขับรถมาส่งเธอยังจุดหมาย ปารีไม่ได้ส่งที่หน้าบ้านหลังใหญ่แต่เสียรถเข้าข้างทาง เยื้องกับบ้านหลังงามเพียงนิดเดียว มีร่าก็หันมาพลงยื่นมือถือให้

"มีอะไรก็โทรหาฉันหรือปารีก็ได้ ฉันเมมเบอร์ไว้ให้แล้ว"

"ขอบใจมาก"

"จะให้พวกฉันรอไหม เพื่อคนพวกนั้นไม่ยอมให้แก่อยู่"

สารินส่ายหน้ายิ้มๆ "ไม่ต้องหรอก พวกเขายอมให้ฉันอยู่ด้วยแน่"

สารินลงจากรถ เดินตัดถนนข้ามไปหยุดยืนหน้าประตูรั้วเหล็กซึ่งเปิดกว้างต้อนรับแขกผู้มาเยือน ตรงกลางประตูทางเข้าประดับด้วยม่านดอกดาวเรืองสีเหลืองระยงระยงทั้งซ้ายขวา

คงเพราะพัวร์มเป็นประเทศเล็กๆ ติดทะเลและเป็นเส้นทางสัญจรของเรือสินค้าในอดีตจึงได้รับอิทธิพลด้านศิลปะและวัฒนธรรมจากหลากหลายดินแดน ผสมผสานกับความเชื่อดั้งเดิมจนกลายเป็นแบบฉบับของพัวร์ม

ที่จริงพัวร์มค่อนข้างเปิดกว้างทางด้านศาสนา ใครใคร่นับถือศาสนาอะไรก็ตามแต่ใจปรารถนา ไม่ค่อยมีความขัดแย้งในเรื่องนี้นัก แต่ถ้าถามว่าวัฒนธรรมและดนตรีใกล้เคียงกับประเทศไหนที่สุดก็เห็นจะต้องเป็นอินเดีย

ดังจะเห็นได้จากเครื่องแต่งกายของสตรีที่เป็นชุดสำหรับ และซัลวาร์ กูรตา ซึ่งเป็นชุดที่ประกอบด้วยเสื้อตัวยาวคลุมเข้ากับกางเกงทรงหลวม ช่วงบนกว้างแต่ช่วงล่างลู่ลงมารัดข้อเท้า

สารินมองเข้าไปด้านในก็พบคนงานจำนวนมากกำลังเดินขวักไขว่เตรียมงาน หลายคนหยุดยืนมองแขกผู้มาใหม่ด้วยสีหน้าสนใจใคร่รู้ เพราะสารินค่อนข้างแตกต่างจากสาวลูกน้าพอสมควร ผิวของเธอค่อนข้างขาว รูปร่างสูงเพรียวบาง ผิดแผกจากสาวลูกน้าที่ส่วนใหญ่โครงร่างใหญ่และมีผิวสีน้ำผึ้ง

หลังจากก้าวผ่านประตูเข้าไปหยุดยืนกลางลานบ้านซึ่งเปิดเพดานโถงเพื่อรับแสง เสียงแหลมก็ดังขึ้นเรียกความสนใจของผู้คนในงาน

"น้องสาริน!"

"คุณแม่!"

สารินคลี่ยิ้ม สาวเท้าเข้าไปหาหญิงวัยกลางคนผู้ชักสีหน้าถมึงทิ้งพลงก้มลงแตะเท้าอีกฝ่ายด้วยกิริยานอบน้อม ก่อนนำมือนั้นขึ้นมาจรดหน้าผากตนเองตามธรรมเนียมการเคารพผู้ใหญ่ของพหุริม ทว่าอีกฝ่ายกลับชักเท้าถอยหนี

"แก่ออกจากคุกตั้งแต่เมื่อไร"

สารินรู้ว่ารานีใจประกาศให้รู้ว่าเธอเคยติดคุก แต่เรื่องแค่นี้ทำอะไรสารินไม่ได้ รานีเล่นผิดคนแล้ว

"เพิ่งออกมาเมื่อเข้าคะคุณแม่"

"แล้วแกเสนอหน้ากลับมาที่นี่ทำไม"

"พี่มุกตาร์ทแต่งงานทั้งที่ สารินเป็นน้องสาวก็ต้องมาร่วมงานอยู่แล้วนี่คะ"

"นั่นมีลูกสาวแค่คนเดียว"

"คุณแม่ลืมลูกสาวคนนี้ แต่คงไม่ลืมมาปกรรมที่คุณแม่เคยทำกับหนูหรือไม่ใช่ไหมคะ"

"แกพูดอะไรของแก" รานีกระแทกเสียง ทำที่จะยกมือเรียกคนรับใช้ให้มาไล่เธอออกไป แต่สารินรู้สันดานผู้หญิงคนนี้ดีจึงก้าวเข้าไปกระชับข้างหูด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น

"ใจเย็นสิคะคุณแม่ เพิ่งเจอหน้าก็จะไล่กันแล้ว หนูยังไม่ได้เล่าเรื่องซู้ของคุณแม่ให้ฟังเลยนะคะ"

"กะ...แกพูดบ้าอะไร"

"อย่าตีหน้าชื่อสิคะคุณแม่ ชายซู้ที่คุณแม่คบหาอยู่หลายปีก่อนจะจ้างคนอุ้มฆ่าหมอนั้น แล้วใส่ร้ายภรรยาของเขาว่าเป็นคนฆ่า คุณแม่ลืมแล้วหรือคะ"

ยิ่งเห็นใบหน้าของรานีเผือดสี สารินก็ยังเชื่อว่าข้อมูลที่นักโทษหญิงผู้นั้นและข้อมูลที่ป้ารักกับมีราสืบมาเพิ่มเติมเป็นเรื่องจริง

"แกคิดจะซู้ฉันหรือ"

"หนูจะกล้าซู้คุณแม่ได้ยังไงล่ะคะ บุญคุณของคุณแม่ฉันฟ้า หนูนับวันรอดตอบแทนบุญคุณของคุณแม่จนตัวฉันเลยนะคะ"

"แกต้องการอะไร เพิ่งออกจากคุกอย่างแกล้งไม่พินอยากได้เงินล่ะสิ"

"หนูบอกแล้วไงคะว่าหนูอยากตอบแทนบุญคุณของคุณแม่กับคุณพ่อให้สาสมเสียก่อน หนูถึงจะนอนตายตาหลับ"

"อีสาริน!"

"เบาๆ สิคะคุณแม่ เกิดเหตุตกใจหลุดปากเรื่องชายซู้ของคุณแม่ขึ้นมา คุณแม่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนล่ะคะ ยิ่งวันนี้เป็นวันหมั้นของพี่มุกตาร์ด้วย ชายซู้หน้าแยะนะคะคุณแม่"

"อี...อี...นั่งูพิช นังลูกอกตัญญู!" รานีถลึงตา เท้าเอวชี้หน้าราวกับตัวร้ายในละครหน้าเฝ้า

"ถ้าหนูอกตัญญู หนูจะรีบกลับมาตอบแทนบุญคุณคุณแม่กับพี่มุกตาร์หรือคะ"

"แกคิดจะทำอะไร"

"หนูก็แค่มาร่วมยินดีกับพี่มุกตาร์ท แล้วก็กลับมาดูแลคุณแม่กับคุณพ่อ ให้สมกับเป็นครอบครัวตัวอย่างประจำเมืองลुकน่าไงล่ะคะ"

"แกคิดว่าฉันเชื่อที่แกพูดตรีง ไสหัวไปจากบ้านนี้ซะ ฉันไม่มีวันยอม เลี้ยงงูพิษไว้ในบ้านอีกหรอก"

"ตกลงคุณแม่จะเอาแบบนี้ใช่ไหมคะ"

"กะ...แกจะทำอะไร"

สารินกริตยิ้มหวาน กุมมือผู้เป็นแม่เลี้ยงขึ้นมาบิบบเบาๆ "หนูอยู่แค่เพียงไม่นาน ได้ที่ใหม่แล้วหนูก็จะไป แต่ถ้าคุณแม่ยังรั้งไม่เข้าเรื่องอะไรๆ ที่คุณแม่พยายามปิดไว้ก็เห็นจะปิดไม่มิดหรอกนะคะ"

"แกคิดจะขู่อะไรฉันอีก"

"คุณแม่จะให้หนูสารายให้ผู้คนในงานฟังหรอกคะ" สารินเหลือบมองผู้คนในงานที่ต่างเมียงมองด้วยความใคร่รู้ "คุณแม่อยากให้หนูพูดเรื่องไหนก่อนดีคะ เรื่องชายชู้ของคุณแม่ เรื่องคุณพ่อหลอกคุณแม่ว่าพี่แม่บ้านเป็นญาติ ทั้งที่เป็นเมียเก็บของคุณพ่อ หรือว่าจะเอาเรื่องที่พี่มุกตาร์ทท้องไม่มีพ่อดีคะคุณแม่"

"แก...นี่...นั่งงูพิษ...ฉันไม่น่าหลงเก็บแกมาเลี้ยงเลย" พอเห็นรานีขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนเป็นที่พอใจแล้ว สารินก็ชักเข้าประเด็นทันที

"เอาล่ะคะ ไหนๆ หนูก็กลับมาแล้ว เรื่องงานแต่งงานของพี่มุกตาร์ทคุณแม่สบายใจได้ค่ะ พี่มุกตาร์ทได้แต่งงานมีสามีสมใจคุณแม่แน่นอน"

รานีหรือตามองลูกเลี้ยงอย่างหวาดระแวง มันเคยร้ายกาจอย่างไร ออกจากคุกกลับยิ่งร้ายกาจกว่าเดิม รานีส่งมันเข้าคุก มีหรือมันจะไม่รอวันเอาคืน ที่จริงรานีอยากขับไล่มันไปให้พ้นตา แต่อีกใจก็ค้านว่าเก็บศัตรูไว้ใกล้ตัวดีกว่า หากมันแค้นกัดก็จะได้ดีให้ตายไปเลย ไม่ใช่ปล่อยให้มันล้างแค้นแล้วหายเข้ากลีบเมฆไปเฉยๆ

"ถ้าแกอยากอยู่บ้านนี้ได้ แต่บอกไว้ก่อนนะว่าจะมาอยู่เฉยๆ ไม่ได้
ฉันสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำ"

"คะคุณแม่ หนูจะปิดกวาดเช็ดถูให้เกลี้ยง เหมือนไม่เคยมีอะไรวางอยู่
เลยคะคุณแม่!"

สิ่งแรกที่สารินได้รับมอบหมายจากแม่เลี้ยงหลังได้รับอนุญาตให้
อยู่บ้านนี้ก็คืออย่าสะอេះโผล่หน้ามาร่วมงานหมั้นเด็ดขาด ไม่นั่นใจว่า
เพราะราณีอับอายที่ต้องรับคนชู้คุกเข้าบ้าน หรือเพราะไม่อยากให้ว่าที่สามี
ของมุกตาร์เห็นใบหน้าสวยหวานที่เคยสะกดหัวใจหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่
มานักต่อนักกันแน่

ที่จริงสารินก็ไม่คิดยินดีให้คนพรรคนี้ขึ้นสวรรค์อยู่แล้ว เธอหมายมั่น
จะกระชากพวกมันลงนรกมากกว่า เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาออกแรง
ปล่อยให้พวกมันเสวยสุขกันให้เต็มที่ ถึงเวลาเมื่อไรพวกมันจะไม่มีแม่แต่
เวลาร้องขอความเห็นใจ

ด้วยความที่ยังเชื่อว่าที่สามีของมุกตาร์และครอบครัวยังเดินทาง
มาไม่ถึง สารินจึงทำความสะอาดปิดกวาดเช็ดถูบ้านสี่ขาขนาดสามชั้น
ของแม่เลี้ยง โดยมีสายตาทิ่มระหายนะของไอ้แม่วิปริตคอยติดตาม

"เปลี่ยนไปเยอะนะสาริน"

"แต่คุณพ่อไม่เปลี่ยนเลยนะคะ เคยเลยยังงั้น...ก็ยังไม่อยู่อย่างนั้น!"

"ฉันทักแกตั้งๆ แกก็ยังไม่วายหาเรื่อง อยากให้แม่แกลบด้วยไม้เรียว
รีใจ"

ทว่าคำขู่ของอรุณทำอะไรคนที่เคยผ่านความทุกข์ยากในคุก
ไม่ได้หรอก สารินจึงแค้นยืมหยัน

"คุณพ่อคิดว่าคุณแม่จะทำอะไรหนูได้หรอกคะ"

"อีสาริน!"

"อย่าเพิ่งโกรธสิคะคุณพ่อ เกิดหัวใจวายตายขึ้นมา บรรดาเด็กสาวที่
คุณพ่อเคยก่อกรรมทำเข็ญไว้จะพากันโล่งอกที่ไอ้เต๋มาจัญไรตายเสียได้นะคะ"

"อีสารเลว มึงกล้าต่ากูอะ"

"หนูว่าหนูก็ได้ไม่อ้อมค้อมนะคะ แต่นี่ก็น่าจะเต๋ได้ว่าเต๋ เป็นถึง
ครูใหญ่...ไม่น่าโง่เลยนะคะ!"

"อีลูกระยำ นอกจากมึงไม่สำนึกบุญคุณแล้ว มึงยังกล้าใส่ร้ายกูอีกอะ"

สารินปรายตามองอีกฝ่ายอย่างดูแคลน "คุณพ่ออยากให้เห็นสารินยาย
ว่าคุณพ่อทำอะไรลงไปบ้างงั้นหรือคะ หนูกลัวแต่ว่าวันนี้จะบรรยาย
ความเลวของคุณพ่อไม่หมดนะสิคะ"

อรุณกัดฟันกรอด เจ็บมือขึ้นเตรียมฟาด แต่สารินกลับเซ็ดหน้าสู้
อย่างท้าทาย

"ลองตบหนูสิคะ แล้วคุณพ่อจะได้รู้จักหนูดีขึ้นอีกเยอะเลยล่ะคะ"

"มึงจะทำอะไร!"

"บอกตอนนี้ก็ไม่สนูกสิคะคุณพ่อ"

อรุณยืนยักแยะยักยัน ชนกัดหลังทำให้ตนหัววิตก วันนี้เป็นวันมงคล
ของลูกสาว เขาไม่ควรเสี่ยง

"วันนี้กูจะไว้ชีวิตมึง จบงานนี้ กูจะปล่อยมึงให้ร้องไม่ออกเลย คอยดู!"

สารินแสวงยกมือทาบอกด้วยความตกใจ "หยาบคายจังเลยคะคุณพ่อ
ขึ้นใครได้ยินว่าครูใหญ่โรงเรียนดังประจำลुकน่าสันดานต่าช้า ผู้ปกครอง
ที่ไหนจะอยากส่งลูกสาวมาเรียนล่ะคะ"

"กูหยาบคายเฉพาะกับผู้หญิงแพศยาอย่างมึงเท่านั้นแหละ ทำเป็น
วางท่าผู้ดี ตะนัดตะหนอยไม่ได้ ที่แท้ก็ร้านนอนกับผู้ชายไปทั่ว พวก
คนงานที่ร้านเสร็จมึงไปก็คนแล้วละ ถ้าเลียนักทำไม่ไม่บอก กูจะได้
สงเคราะห์ให้"

คำพูดหยาบโลนของพ่อเลี้ยงทำให้สารินรู้สึกหดหู่และสังเวชใจ

ไม่คิดเลยว่าตนจะโชคดีรอดพ้นเงื้อมมือคนจัญไรมาได้ สงสารก็แต่เด็กสาว
ที่เคยถูกผู้ชายหน้าเนื่อใจเสื่อผู้นี้ล่อลวง คงยิ่งกว่าตกนรกทั้งเป็น
"ผู้หญิงแพศยาที่ว่า...คุณพ่อพูดถึงหนูหรือพี่มุกตาร์ทักกันแน่คะ"
อรุณหน้าแดงก่ำด้วยรู้เต็มอกว่าอะไรเป็นอะไร
"มึงใส่หัวไปให้พ้นหน้ากูเลยถ้าไม่อยากโดนตีน ไป!"
สารินยักไหล่ เดินผ่านไปด้วยสีหน้ากวนๆ
แค่เริ่มต้นก็เด่นเป็นเจ้าของเข้าขนาดนี้ ถ้าเธอลงมือเมื่อไร พวกมัน
ไม่ม็อกแตกตายกันเลยรีใจ!

รานี้สั่งเด็ดขาดว่าช่วงงานหมั้นห้ามสารินลงมาข้างล่างเด็ดขาด
สารินก็เชื่อฟังแต่โดยดีจึงหมดเวลากับการเข้าห้องโน้นออกห้องนี้อย่าง
ไม่รีบร้อน ไม่ใช่เพราะทำความสะออดหรืออก แค่กำลังหาอะไร 'เด็ดๆ'
มาป่วนคนพวกนี้เล่นเท่านั้น

ด้วยความที่รู้จักพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยงมานาน สารินจึงรู้ดีที่ลึกหนาบาง
ว่าทั้งสองชอบไม่ชอบอะไรและช้อนอะไร 'เด็ดๆ' ไว้ตรงไหนบ้าง โดยเฉพาะ
แม่เลี้ยงของเธอ

ปกติรานี้มักขลุกอยู่ในห้องพระเป็นเวลานาน ไม่ใช่เพราะมีศรัทธา
ต่อองค์เทพจนไม่ยอมให้ใครมาขัดขวางการสวดมนต์หรืออก แต่เพราะรานี้
ต้องการตรวจเช็คขุมสมบัติซึ่งซ่อนอยู่ใต้แท่นบูชาต่างหาก

สารินรู้ความลับนี้โดยบังเอิญก่อนเข้าคุกจึงนับวันรอกวงบัญชีแค่น
แล้วจะมีอะไรล้างแค้นคนตระหนี่ถี่เหนียวได้ดีกว่าเรื่องเงินทองเล่า

ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดกลางมีแท่นบูชาขนาดใหญ่ตั้งอยู่ด้านในสุดทาง
ขวามือ รอบด้านวางตู้หนังสือ อุปกรณ์บูชา เบาะสำหรับรองนั่ง และ
กล่องวงจรมปิดสามตัวซึ่งเล็งไปทางแท่นบูชาทั้งสามตัว ตอกย้ำว่าขุมสมบัติ
มหาศาลซ่อนอยู่ใต้เทวรูปซึ่งมีผ้าคลุมสีแดงคลุมทับอยู่อีกหนึ่งชั้น

เพราะรู้นิสัยดีว่ารานีเป็นคนเค็ม กล้องวงจรปิดที่ใช้อยู่เป็นประจำจึงไม่ใช่กล้องที่สามารถเชื่อมสัญญาณส่งตรงเข้ามือถือตามสมัยนิยม แต่เป็นกล้องรุ่นดีกดาบรพท์ที่เดินสายเชื่อมต่อกับทีวี จะเปิดข้อมูลแต่ละที่ก็ยุ่งยาก ข้อสำคัญคือไม่เคยมีใครสนใจจะเปิดด้วยซ้ำ

สารินวางถังน้ำซึ่งมีน้ำขุ่นคลั่กจากการทำความสะอาดลงบนพื้นหินขัด พิงไม้ถูพื้นไว้ข้างประตู ก่อนเดินไปหยุดอยู่หน้าแท่นบูชา เธอหยิบเทวรูปพระแม่อุมาวางบนพื้นโดยไม่เกรงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด เพราะเชื่อลึกๆ ว่าเทพเทวที่ดีไม่มีทางสิงสถิตอยู่กับคนจิตใจอับปรีย์พวกนี้หรอก

หีบไม้ทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่สามารถบรรจุหญิงสาวรูปร่างเพรียวบางได้หนึ่งคนปรากฏขึ้นเมื่อตึงผ้าคลุมสีแดงออก มีแม่กัญแจล็อกแน่นหนาถึงสองชั้น แต่เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาเพราะเพื่อนร่วมห้องซังเคยสอนสารินสะเตาะกัญแจมาแล้ว ไม่ว่าจะรูกัญแจแบบไหนหญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็สามารถสะเตาะได้โดยง่าย

'เหลืออีกแค่สองอาทิตย์จะหนีทำไม เราละจะหนีใหม่ ป้าจะสอนให้' อดีตช่างทำกัญแจมือเปรยยิ้มๆ

'ไม่หนีค่ะ หนูไม่ได้ทำผิด'

หญิงวัยกลางคนหัวเราะเบาๆ มองเธอด้วยสายตาของคนที่ผ่านมาโลกมานาน

'มีใครในนี้บ้างยอมรับว่าทำผิด ถูกลงร้ายกันทั้งนั้น เอาเถอะ ไหนๆก็ติดคุกแล้ว เอาเป็นว่าป้าจะสอนวิชาให้ ออกจากคุกได้เมื่อไรเอ็งจะเอาไปใช้แก้แค้นคนที่ใส่ร้ายเอ็งก็ยังไม่สาย'

สารินดึงกีบตาที่เสียบผมออกหนึ่งตัว งามมันออกจนเกือบเป็นเส้นตรง ก่อนแหยงเข้าไปในรูกัญแจ ขยับตามจังหวะที่อดีตเพื่อนร่วมห้องซังสอนอยู่ครู่หนึ่ง แม่กัญแจก็หลุดออกอย่างง่ายตาย เธอเปิดหีบออกก็พบธนบัตร

หนึ่งร้อยดอลลาร์สหรัฐปีกใหญ่เรียงอย่างเป็นระเบียบทางซ้ายมือ ขณะที่ด้านขวาเป็นทองแท่งและทองรูปพรรณทองคำพะเนินเทินทึกส่องแสงอร่ามจับตา

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียน้ำใจที่แม่เลี้ยงอุตุส่าห์เก็บหอมรอมริบสมบัติเหล่านี้ไว้ใช้กับสามีมอมลวงโลก สารินก็จะช่วยใช้สมบัติเหล่านี้ให้สมกับที่รานีหามาอย่างเหน็ดเหนื่อยก็แล้วกัน หญิงสาวหยิบถุงซิปล็อกออกจากกระเป๋ากางเกง ก่อนยัดเงินดอลลาร์ปีกใหญ่หลายปีกตามด้วยทองแท่งและทองรูปพรรณลงไป พอเต็มแล้วก็เปลี่ยนถุงใหม่ไปเรื่อยจนในหีบไม่เหลือทองแม้แต่ก้อนเดียว

สารินมองเห็นดอลลาร์สองปีกในหีบปลางแสะยะยิ้มเหี้ยมเกรียม เธอเดินไปเปิดพัดลมดูดอากาศก่อนโยนเงินใส่ถาดเหล็ก จุดไฟเผาจนเงินก้อนโตกลายเป็นเพียงเศษธุลีไร้ค่า ครั้นจากการเผาลอยออกไปนอกหน้าต่างก็จริง เสียหายที่คนในงานมั่วยุ่งุ่นวายจึงไม่มีใครสังเกตเห็น

เธอรอจนธนบัตรใหม่หมดเกลี้ยงแล้วจึงพรมน้ำดับเปลวไฟจนมอดสนิท ก่อนจะโกยเศษธนบัตรเหล่านั้นเข้าหีบแล้วนำเทวรูปกลับไปวางไว้ดังเดิม

รานีจะหว่าสารินเป็นลูกกอดตัณญ์คงไม่ได้ เพราะเธออุตุส่าห์เผาเงินไปให้แม่เลี้ยงล่วงหน้าแล้ว ตายเมื่อไรค่อยตามไปใช้ในนรกก็แล้วกัน!

เกือบสองชั่วโมงกว่าสารินจะผ่องถ่ายเงินออกจากห้องพระไปได้ ในขณะที่ซ่อนจนเรียบริ้อย พอได้ยินว่าพิธีหมั้นด้านล่างเสร็จแล้ว แยกหรือริ่มส่งเสียงกันวุ่นวาย สารินจึงเตรียมลงไปโชว์ตัวข้างล่างเสียหน่อย แต่พี่สาวสุดที่รักกลับเดินสวนขึ้นมาพอดี

"ใครใช้ให้แกลสะระเนขึ้นมานบนนี้นั่งสาริน"

"เจอหน้ากันก็ทักทายเสียงหวานเชียว พี่มุ๊กตาร์ทคงจะคิดถึงสารินมาก

ไซ้ใหม่คะ"

"ไม่ต้องตีสองหน้า ฉันรู้ทันแกหรือก แกเข้าไปขโมยอะไรในห้องฉัน บอกมานะ" คงเพราะจุดที่สารินยืนอยู่ห่างจากห้องนอนของมุกตาร์ท ไม่ไกลนัก อีกฝ่ายจึงกระซอกเสียงหาเรื่อง

"สารินแค่เข้าไปทำความสะอาดตามที่คุณแม่สั่ง พี่มุกตาร์ทอย่าใส่ความสารินสิคะ"

"สันดานขี้ขโมยอย่างแกมีหรือจะอดใจไหว เพิ่งออกจากคุกมาด้วย คงจะร้อนเงินนำตุล๊ะสิ"

"ถ้างั้นพี่มุกตาร์ทก็ค้นตัวสารินเลยคะ" หญิงสาวกางแขนออกเพื่อแสดงความบริสุทธิ์

มุกตาร์ทลูบมือไปตามเนื้อตัวก็ไม่พบสิ่งผิดสังเกต พานให้กั๊ดพันกรอดด้วยความเจ็บใจ

"อย่าให้จับได้ละ ฉันจะเด็ดหัวแกออกไปนอนข้างถนน"

สารินยิ้มบางๆ ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนกับคำขู่แม่แต่น้อย ขนาดห้องมีตลับซึ่งมีกลิ่นออกจากระปัสสาวะคลุ้งเธอก็นอนมาแล้ว ประสาอะไรกับข้างถนนที่มีแค่ฝุ่นควันท่อไอเสีย

"ยิ้มอะไร"

"สารินแค่คิดว่าวันนี้พี่มุกตาร์ทสวยผิดหูผิดตา ผมหลงด้วยไซ้ใหม่คะ"

มุกตาร์ทเป็นคนอ้วนมาตั้งแต่เล็ก แม้พยายามลดความอ้วนอย่างไรก็ไม่เป็นผล ดังนั้นพอได้ฟังคำชมที่ตนปรารถนาจึงเปลื่อยยิ้มตัวลอยไม่ได้

"ก็ผมมณะสิ ฉันหมดเงินกับคอร์สไต่เอ็ดไปตั้งเท่าไรกว่าแขนขาจะเรียวล็กลงได้ขนาดนี้"

"เอ...แต่ก็แปลกนะคะ แขนขาตุลึกลง แต่ทำไมท้องดูนูนๆ เหมือนคนท้องเลยละคะพี่มุกตาร์ท"

คำถามนั้นทำให้มุกตาร์ทหน้าแดงกำสลับซัดเผือด "ฉันก็แค่ท้องผูก

แกจะมารู้อะไรดีกว่าหมอล่ะ"

"งั้นก็แล้วไปละ สารินแค่เป็นห่วงพี่มุกตาร์ท พี่มุกตาร์ทนี่จะแต่งงานแล้ว กลัวจะไม่สบายชวดงานแต่งงานตั้งขึ้นมา พี่มุกตาร์ทคงต้องวิ่งวุ่นหาเจ้าบ่าวคนใหม่ ยากหน่อย"

"อ้อ...อ้อสาริน...อ้อปากจกเปรต..."

"อย่าหยาบคายสิพี่มุกตาร์ท วันนี้วันมงคล ซีนี่ว่าที่สามมิถุนายนเข้า จะตกใจไม่อย่างให้แต่งเข้าบ้านนะคะ"

มุกตาร์ทคว้าแขนสารินบีบไว้แน่น กระซอกเสียงหัวน "มึงคิดจะลงตีกับกูใช่ไหมสาริน"

"อย่าออกแรงมากสิคะพี่มุกตาร์ท กำลังท้องกำลังไส้ เกิดเด็กหลุดพรวดออกมา พี่มุกตาร์ทจะหาเจ้าบ่าวคนใหม่ไม่ทันนะคะ"

มุกตาร์ทถลึงตาโต กระทั่งเท้าเราๆ ซีนี่หน้าตาว่าสารินไม่หยุด แต่สารินกลับเหยียดยิ้มยื่นมองจั่วออกโรงอย่างสบายใจก่อนคว่ำหน้าและไม้ถูพื้นลงไปข้างล่างตามที่ถูกอีกฝ่ายไล่ส่ง

"คอยดูสิ ฉันต้องเน็ตหัวแกออกจากที่นี่ให้ได้"

ในเมื่อเคยส่งนั่งงูพิษเข้าคุกครั้งแรกได้ ทำไมไม่มุกตาร์ทจะยึดตะรางให้มันเป็นคนครั้งที่สองไม่ได้!

บทที่ 3

"แม่แน่ใจนะว่างั้นสารินมันอยู่เฝ้าร้าน จะไม่โผล่มาพังกงานแต่งหนู" มุกตาร์ทะเง้อคอมองอย่างหวาดระแวงที่หน้างาน ตั้งแต่เจอหน้ามันเมื่อวาน มุกตาร์ทก็ใจคอไม่ดี กลัวมันกลับมาล้างแค้นจึงขอให้แม่ส่งมันไปเฝ้าร้านอาหารในระหว่างพิธีแต่งงานซะนี่

"แน่ใจสิ แม่ไล่ให้มันไปเฝ้าร้านอาหารตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แม่รู้สันดานมันดีก็เลยให้คนที่ร้านเฝ้ามันไว้อีกต่อหนึ่ง แกสบายใจได้"

ที่ว่าลางสังหรณ์บางอย่างบอกมุกตาร์ทว่านางงูพิษอาจกลับมาแวงกัดได้

"แม่ให้ยามเฝ้าหน้าบ้านไว้ดีๆ ด้วยละ ใครหน้าตาเหมือนนั่งสารินก็ไล่ไปให้หมดนะแม่"

"เออ แกนี่จริงจังเชียว"

"ไม่รู้แหละ หลังงานแต่งของหนู แม่หาคนกำจัดมันให้พันหูพันตาเลยนะ หนูไม่ไว้ใจมัน"

"รู้แล้วละน่า แค่มันกลับมาฉันก็อกจะแตกตายอยู่แล้ว หลังงานแก่แล้ว แม่ค่อยจัดการก็ยังไม่สาย"

มุกตาร์ทค่อยยิ้มออกมาได้บ้าง พลังคงผู้เป็นแม่เข้าห้องรับรอง

เพื่อให้ช่างแต่งหน้าเติมเครื่องสำอาง

ทั้งคู่จึงไม่เห็นว่าเป็นที่แปลกหน้าสองคนก้าวเข้ามาในงานด้วยเครื่องแต่งกายที่ดูมีราคาแพง รถยนต์หรู และการ์ดเชิญที่มีราคาไม่เบา จากรถของว่าที่เจ้าบ่าวตอนเขาพาเธอออกไปประริ่งรักด้วยกันเมื่อคืน ทำให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยซึ่งประจำอยู่ที่ประตูรั้วยอมเปิดทางให้โดยดี

งานแต่งงานจัดอย่างยิ่งใหญ่ ปูพรมสีสันสดใสสลักกับกำแพงดอกไม้ที่ตั้งใจประดับประดาเพื่ออวดฐานะเจ้าของบ้าน ปารีเห็นมีราเดินเข้างานด้วยใบหน้าหงิกงอก็อดแสวงไม่ได้

"ทำหน้าที่ให้มันดีจ้ะ หนอยลลี นี่งานมงคลนะ"

"ก็ดูชุดที่แก่ให้ฉันแต่งลีสี่ นี่มันชุดบ้าอะไร ลีก็ทึม แทนที่จะได้ใส่ชุดอวดรูปร่าง" มีรากรี๊ดนิ้วจับชุดกระโปรงสีเทายาวกรอมเท้าอย่างไม่สออารมณ์ "ไหนจะแวนตาหนาเตอะกับผมฟูฟ่องนี่อีก หมดสวยกันพอดี"

"ขึ้นปล่อยแกแต่งตัวเซ็กซี่ แต่งหน้าทำผมเหมือนเดิม บรรดาลูกข้าฯ ขาประจำคงได้วิ่งมาหาหาชีวิตนะลีสี่"

"ก็คนมันสวยช่วยไม่ได้นี่ยะ" มีราเซ็ดหน้าอย่างอารมณ์ดีขึ้นมาหนอย

"ฉันถึงให้แกแต่งแบบนี้ อย่าลืมนะเราแต่งงานนี้เพราะใคร"

"รู้แล้วละน่า ถ้าไม่ใช่เพราะเพื่อน ฉันไม่แต่งชุดบ้าๆ นี่หรือ"

ปารีส่ายหน้าระอาพลาถกตโรศัพท์หาสาริน เพียงแค่อดีตใจอีกฝ่ายก็ส่งเสียงสอไสกลับมา

"ถึงงานแล้วหรือปารี มีอะไรขลุกขลักไหม"

"เรียบบร้อย ต้องขอขอบคุณนายมีรา มันยอมปลอมตัวเสียจำแทบไม่ได้"

มีราได้ยินเข้าก็รีบคว้าโทรศัพท์ไปคุยแทน "จบงานนี้แกต้องพานฉันไปเลี้ยงปลอบใจนะ ปารีมันให้ฉันใส่ชุดบ้าบออะไรก็ไม่ว่า ไม่ได้เรื่องเลย"

ปลายสายหัวเราะร่วน รับปากว่าจะเป็นเจ้าภาพอาหารมี้อร่อยอย่างแน่นอน หลังวางสายมีราก็เหลียวมองแขกในงานด้วยสีหน้าวิตก

"แกล้งใจไซ้ใหม่ปารีว่าหมอนั้นจะมางานแน่ๆ"

"แนสิ เตี้ยมกันไว้แล้ว ไม่พลาดหรอกน่า"

มีราถอนหายใจโล่งอก แหกหรือในงานวันนี้ล้วนเป็นผู้หลักผู้ใหญ่
ในเมืองลุดน่า อายากรู้เหมือนกันว่าแม่เลี้ยงของสารินจะทำหน้าอย่างไร
เมื่อเจอละครฉากดีตัวนี้

ร้านอาหารของรานีตั้งอยู่ในตัวเมืองลุดน่าใกล้โบสถ์พราหมณ์ แต่
เนื่องจากไม่ใช่ช่วงเทศกาลบุญของค้เทพ ผู้คนจึงค่อนข้างบางตา ประกอบกับ
แม่เลี้ยงเกณฑ์แม่ครัวและลูกมือไปช่วยทำอาหารเลี้ยงแขกในงานแต่งงาน
ของลูกสาวจึงเท่ากับเป็นการปิดร้านกลายๆ แต่ที่สารินต้องอยู่เฝ้าร้าน
ก็คงเพราะไม่อยากให้เธอออกไปป่วนงานแต่งงานของลูกสาวหัวแก้ว
หัวแหวน

หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาติดผนังก็พบว่าใกล้เย็นแล้ว งานแต่งงาน
ผ่านไปแล้ว แต่ไม่ได้ราบรื่นอย่างที่พวกมันฝันไว้หรอก เพราะปารีส่งคลิป์เด็ด
มาให้ดูทางมือถือ

เมื่อพิธีแต่งงานเข้าสู่ขั้นตอนบูชาไฟ มีพราหมณ์เป็นผู้นำประกอบพิธี
โดยให้เจ้าบ่าวจูบเจ้าสาวเดินรอบกองไฟเจ็ดรอบนั้น ลูจ ก็มิชายแปลกหน้า
รูปร่างล่ำปึก หน้าตาคมคายเดินเข้ามาประกาศคัดค้านการแต่งงานครั้งนี้
ทำเอาแขกหรือในงานตกใจกันยกใหญ่

'ผมไม่ยอม ผมรักคุณนะมุกตาร์' ถ้อยคำคัดค้านของอดีตคนงาน
ร้านอาหาร สามีตัวจริงของมุกตาร์ที่ถูกรานีไล่ออกหลังรู้ว่าแอบได้เสียกับ
ลูกสาว เสียงฮือใหญ่ในหมู่แขกหรือทำให้รานีต้องรีบเข้ามาปราม

'แกมาทางไหนไสหัวไปทางนั้นเลย ไม่งั้นฉันจะเรียกตำรวจ'

ทว่าผู้ชายคนนั้นกลับไม่ยี่หระต่อคำขู่ หันไปทอดเสียงหวานใสเจ้าสาว

'ลิมแล้วหรือมุกตาร์ว่าเราเคยรักเคยมีความสุขกันแคไหน'

'คุณหายไปไหนมา คุณทั้งฉันตอนที่ฉันต้องการคุณ' พุดไปน้ำตาของ
มุกตาร์ทีร์วิ่งพรูด้วยความอึดอั้น

'แม่ของคุณไล่ผมเหมือนหนูเหมือนหมา ให้คนซ่อมผม ชูผมว่าถ้าผม
ยังไม่เล็กเท่ากับคุณ จะรั้งความครอบครัวผม จะฆ่าผมให้ตาย'

มุกตาร์ทีร์วัดตามองแม่อย่างโกรธเคือง

'มันต่อแผล มันจใจป่วนงานแต่งของแคะนะ!'

'ผมรักคุณนะมุกตาร์ทีร์ เด็กในท้องของคุณ... ลูกผมใช่!ใหม่' คำถามของ
ชายแปลกหน้าทำเอาแคะหรือไ่ในงานร้องเสียงหลง

'พวกแกม้วยืนเฉยทำไม ไ่มันออกไปสิ!' ราวนี้ตวาดเสียงกราดกรี้ว
ใส่คนงาน

'อย่าแตะต้องเขานะ!' มุกตาร์ทีร์ตีเสียงแหลม สะบัดมือจากเจ้าบ่าว
สาวเข้าไปหาชายแปลกหน้าหุน่ล่า 'เขาเป็นพ่อของลูกหนูนะคะ แม่จะ
พรากพ่อพรากลูกลงคอรีใจ'

'นั่งโง่! ถ้ามันรักแกจริงทำไมมันเพิ่งมาเอาป่านนี้ แกคิดสิมุกตาร์ทีร์'

'ก็แม่ชู่จะฆ่าเขา ใครก็รักชีวิตด้วยกันทั้งนั้น' มุกตาร์ทีร์กางแขนปกป้อง
ชายคนรัก ทำเอารานี้เนื้อเต้น ตัวตมือตบหน้าลูกสาวเป็นครั้งแรก 'แม่ตบหนู!'

'ก็เออนะสิ แคะจะได้ตาสว่างสักที!'

'แม่นั้นแหละทำให้หนูเป็นแบบนี้ แม่คอยขัดขวางความรักของหนู
ตลอด พอมีคนทีรักหนูจริง แม่ก็กีดกัน ชู่ทำร้ายเขา คราวนี้หนูจะไม่ยอม
ให้แม่มาขวางอีกเด็ดขาด ลูกของหนูต้องการพ่อนะคะ!'

'ฉันก็หาพ่อให้เลือดซู้วๆ ในท้องแกแล้ว แคะยังต้องการอะไรอีก'

'ไอ้ลูกแห่งยังไม่หย่านแม่ล่ะเธอ' มุกตาร์ทีร์เหลือบมองเจ้าบ่าว
ร่างเตี้ย สวมแว่นหนาเตอะอย่างนึกสะอิดสะเอียน 'แม่จะให้หนูแต่งกับ
ไอ้เตี้ยนี้เหรอ แก่คิดก็สะอิดสะเอียนจนอยากจะอ้วก!'

'พุดอย่างนี้ได้ยังไง พวกเธอนั้นแหละที่มาบังคับลูกฉัน' แม่เจ้าบ่าว

ออกโรงปกป้องลูกชายทันที แต่คราวนี้รานีไม่คิดจะปกป้องลูกสาว กลับสาวไส้เรื่องคาวๆ ของลูกสาวออกมาประจาน

"ไม่ใช่แกเหอที่สารระแหไปนอนกับผู้ชายจนท้องโย้ ฉันถึงต้องวิ่งโร่หาเจ้าบ่าวให้!"

"ก็เพราะแม่นั้นแหละที่ไล่คนรักของหนูไป แม่นั้นแหละผิด!"

สองแม่ลูกต่างชุดปมของกันและกันขึ้นมาเปิดโปง ไม่ได้ระวังเลยว่าแขกในงานบางคนจะแอบถ่ายคลิปเหล่านั้นไว้ทั้งหมด แน่นอนว่างานแต่งงานนี้ล้มไม่เป็นท่า เจ้าสาวหนีตามชายแปลกหน้าออกจากงานโดยมีแขกผู้ใหญ่ระดับพ่อเมืองต่างแยกย้ายออกจากงาน

"ฉันดูคลิปจบแล้วละปารี ขอบใจพวกแกมาก"

"เสียดายที่แกไม่ได้อยู่ในงาน ดุสุดแซบสะท้านทรวงกว่าในคลิปเยอะ ว่าแต่ตอนนี่แกออกมาได้ไหม หมอนั้นมาที่ร้านบอกว่าอยากเจอแก"

"มีเรื่องอะไร ฉันโอนเงินให้แล้วนี่"

"ไม่รู้สิ เขาไม่ได้บอก อาจะอยากได้เงินเพิ่มละมัง"

"แล้วมุกตาร์ทละ ขึ้นออกมากลางค้ำกลางคืนยายนั่นอาจสงสัย"

"ยายมุกตาร์ทนอนหลับปุ๋ยอยู่ที่โรงแรม หมอนั้นเลยแอบมาหาฉันที่ร้าน"

"รู้แล้ว เตียวฉันออกไป"

หลังจากวางสายเพื่อนสนิทได้ไม่นาน สารินก็รีบตรงไปหาปารีที่ร้านหมอดู ห่างจากร้านอาหารของรานีไปไม่กี่ช่วงตึก ทันทีที่สารินเข้ามาในร้านปารีก็รีบปิดร้านทันที ก่อนเดินนำเพื่อนสนิทเข้าไปหลังร้านซึ่งชายแปลกหน้าหุ่่นล่ำกำลังนั่งรออยู่

"ฉันคิดว่าเธอจะไม่มาเสียแล้ว" ชายหนุ่มคนนั้นลุกขึ้นพลงมองปารีละมายจะบอกเป็นนัยว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัว ปารีรู้งานจึงขอตัวออกไปรอข้างนอก

ลับร่างปารีแล้ว ชายคนนั้นก็รวบสารินเข้าไปในอ้อมแขน ทว่าสารินกลับค่อยๆ เบี่ยงตัวออก หลบเลี่ยงความคิดลึกซึ้งของชายหนุ่มด้วยการยิ้มบางๆ

"ขอใจที่ทำเพื่อลูกการัน"

เขาเป็นคณงานในร้านที่รักลูกการันเหมือนพ่อ ตอนรู้ว่าเธอถูกจับข้อหาฆาตกรรมลูกการัน เขามาเยี่ยมเธอในคุกและเชื่อมั่นสุดหัวใจว่าเธอไม่มีวันทำร้ายลูกการัน

'เพราะฉันรู้จักเธอดีสาริน เธอไม่มีวันฆ่าลูกการันแน่ๆ'

เขารับประกันว่าจะช่วย แต่เมื่อไม่มีหลักฐานเพียงพอ เขาจึงยอมเอาตัวเข้าแลก ยอมแก้แค้นพวกมันด้วยการหลอกให้มุกตารัก ร่วมวางแผนกับปารีและมีร่าเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่สารินเป็นคนตัดสินใจ

"ฉันทำเพื่อเธอนะสาริน"

เขากุมมือเธอไว้ แววตาพราวระยับคู่หนึ่งบ่งบอกว่าเขามีความรู้สึกพิเศษ แต่สารินกลับชักมือออก

"ความรักของฉันมันตายไปแล้ว อย่าพยายามเลย"

"เพราะไอ้ซันเจย์ตัวเดียว...ฉันน่าจะฆ่ามันทิ้งตั้งแต่ตอนนั้น"

หากไม่ใช่เพราะไอ้สารเลวนั้น ผู้หญิงที่เขาหลงรักก็คงไม่ต้องสังเวชนาคตอันสดีใสในคุก

"อย่าเอาชีวิตของนายไปทิ้งเพื่อหมอนั้นเลย"

"เธอยังรักมันรีเปล่า"

คำถามนั้นทำให้สารินนิ่งไปชั่วขณะ ความรักของเธอถูกยกให้ 'เขา' ไปนานแล้ว ไม่ใช่ไอ้สารเลวซันเจย์ที่ทำให้เธอตกนรกทั้งเป็น

"ฉันจะรักคนที่ทำให้ฉันติดคุกได้ยังไง นายออกมาแบบนี้แล้วมุกตารัละ"

"หลับอยู่ ฉันถึงโน้ตว่าจะออกไปซื้ออะไรเข้ามา เวลานี้ฉันคือที่พึ่งเดียวของนังนั่น บอกอะไรมันก็เชื่อ"

"ขอบคุณที่ยอมรับปากช่วยฉันนะ" สารินยื่นกล่องคุกกี้ทรงสี่เหลี่ยมให้อีกฝ่าย "รับไปสิ ฉันให้"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วพลงเปิดกล่องออกก็พบว่าภายในมีทองอร่ามบรรจุอยู่สองแท่ง

"แทนคำขอบคุณจากฉัน"

"เธอขอบคุณฉันแล้วนะสาริน"

"แค่คำพูดจะอ้อมท้องได้ยังไง" คุกสอนให้สารินรู้ว่าแค่คำอ้อนวอนซื้อชีวิตไม่ได้ ต้องเงินหรือไม้ก็บู่หรือสักของ "รับไปเถอะ ฉันเอามาจากครอบครัวนั้น นายสบายใจได้"

"แล้วเธอจะให้ฉันทำยังไงกับมุกตาร์ทต่อตี"

"อยู่กับมุกตาร์ทสักพักแล้วกัน อย่างน้อยก็ให้ฉันจัดการพวกที่เหลื่อก่อน"

"เธอมีอะไรสนุกๆ จะให้ฉันช่วยรีเปลา"

สารินสายหน้ายิ้มๆ "เรื่องนี้ฉันต้องจัดการเอง นายรีบกลับไปเถอะ อยู่นานเดี๋ยวมุกตาร์ทจะสงสัย หูตาของราณีแพรวพราว ป่านนี้คงให้คนออกตามหาลูกสาวแล้ว"

"ยายแก่นั้นโกรธครันออกหู ตัดแม่ตัดลูกไปแล้ว คงอีกสองสามวันกว่าจะหายโกรธ"

"อย่าชะล่าใจไป ถึงยังไงก็อย่าให้ถูกจับได้เร็วนัก ช่วงนี้ก็ทำดีกับมุกตาร์ทหน่อยแล้วกัน"

ชายหนุ่มพยักหน้า คุกมกล่องคุกกี้ในมือแน่น ก่อนแอบออกทางหลังร้านเพื่อไม่ให้คนผ่านไปผ่านมาเห็น

"หมอนั้นต้องการอะไรจากแก" ปารีซ้อนเข้ามาในห้อง

"ก็แค่รำลึกความหลังตามประสาคนรู้จักกัน คินนี่ฉันขอค้ำที่นี้สักคินนะ"

"ได้สิ ฉันจะโทรบอกมีราต์ด้วย มันคั้นปากอยากเฝ้าท์กับแกใจจะขาด"

ลับร่างหญิงสาวร่างบางแล้ว สารินก็ทิ้งศีรษะพิงโซฟา คลีอี้มออกมา

ในที่สุดแผนการแรกที่เธอเฝ้าวางแผนในคุกก็สำเร็จ เหลือแค่สองตัวเมีย
ที่เธอหมายมั่นจะตอบแทนบุญคุณให้สาสมกับที่พวกมันฆ่าลูกการ์น ผู้มี
พระคุณของเธอ

หากไม่มีลูกการ์น สารินคงเสียคน ตกนรกทั้งเป็นตามที่แม่เลี้ยง
ปรารถนาไปแล้ว

ลูกการ์นเป็นผู้ชายร่างใหญ่ ไว้หนวดเคราเพิ่ม รูปลักษณ์เหมือนโจร
ในหนัง แก่เป็นคนท่าทางคูดั้น พุดจาโผงผางเสียงดัง แต่ใจดีมีเมตตาต่อ
เด็กผู้หญิงตาต๋ำๆ แปลกหน้าคนหนึ่ง

หลังจากรานีอัปเปหิเธอออกจากบ้านมาอยู่เฝ้าร้านอาหาร โดย
หวังลึกๆ ว่าเธอจะเสียคนตกเป็นของคณางานวายฉกรรจ์สักคนหรือหลายคน
แต่ความปรารถนานั้นถูกยับยั้งโดยผู้ชายวัยกลางคนชื่อ 'การ์น'

ลูกการ์นเป็นพ่อครัวประจำร้านอาหาร เป็นคนเก่าแก่ตั้งแต่รุ่นพ่อ
ของรานี มีฝีมือทำอาหารอย่างหาตัวจับยาก ในเมืองนี้ใครๆ ก็อยากได้แก
เป็นพ่อครัวทั้งนั้น รานีจึงตั้งใจและกลัวร้านจึงในคราวเดียว

พอลูกการ์นรู้ว่าสารินต้องนอนรวมกับพวกคณางานชายฉกรรจ์ที่
ห้องพักชั้นบน ลูกการ์นถึงกับต๋ำกราด จนคณางานหัวหดกันเป็นทิวแถว

'ไอ้ฉิบหาย เด็กตัวเท่าแม่ียงให้มานอนร่วมกับพวกมึงนะเรอะ
อีคุณนายมันเอาสันตินข้างไหนคิด ถ้าพวกมึงกล้าคิดระยาต๋ำบอนกับ
เด็กตัวเท่านี้ กูจะเอาไอ้ต๋ำพันหัวเบะทุกตัว'

เหล่าชายฉกรรจ์ยืนตัวหงอ ก้มหน้างูด 'คุณนายสั่งให้นอนห้องเดียวกับ
พวกเรานี่ลูก พวกเราไม่ได้คิดอะไรเลยนะ'

'ให้มันจริงอย่างปากมึงว่าเถอะ นั่งคุณนายนี่ก็แปลก ไม่คิดดูคำตู่ตี
แล้วเอานั่งเด็กนี้มาเลี้ยงแต่แรกทำไมวะ แล้วนี่อะไร ส่งเนื้อถึงปากถ้า
เสื่อหิวที่ไหนมันจะอดใจไหว'

'พวกเราค่านแล้วนะลูก แต่คุณนายบอกว่าให้นอนห้องเดียวกัน

ไม่เปลืองที่'

'จิตใจมันทำด้วยอะไรวะ คงวิปริตพอๆ กับผิวมันนั่นแหละ เขาลือกันให้แซ่ดว่านางคุณนายต้องเอาเงินฟาดหัวบรรดาพ่อแม่เด็กสาวที่ผิวมันล่อลวงมาข่มขืน' ลุงการันว่าพลงยกมีดบังตอชี้หน้าชายฉกรรจ์เรียงตัว 'อย่าให้กูรู้ว่าพวกมึงรังแกเด็กนี่ ไม่งั้นกูจะสับให้ละโยนให้ร่วงข้างถนนกิน แม้แต่ซากก็ไม่เจอ'

คำขู่ของลุงการันทำให้สารินใจชื้นขึ้นมาหน่อย

'ข้าได้ข่าวว่าเอ็งก็ไช่ข่อยไม่ใช่หรือนั่งหนู ถึงกับเอาขวดซีอิ๊วฟาดหัวไอ้เวรตะไลนั่นสลบคาที่ เรื่องเลยแดงที่โรงบาลจนตำรวจต้องสอบสวนไอ้เวรตานั้น นางคุณนายต้องใช้เงินปิดข่าวเป็นการใหญ่'

'หนูไม่ได้ตั้งใจทำร้ายพ่อหรอกจะลุง หนูแค่ตกใจ'

'คนพรรคนั่นเอ็งอย่าเรียกพ่อให้เสียปากเลยวะ ถึงข้าทำงานให้นางคุณนาย แต่ข้าไม่นับถือมันสองคนหรอก ถ้าไม่เห็นว่าเป็นพ่อของนางคุณนาย มีบุญคุณกับข้า ป่านนี้ข้าไปทำงานร้านอื่นนานแล้ว'

นับจากวันนั้นสารินก็มีลุงการันเป็นเหมือนพ่อบุญธรรม คอยสั่งสอนวิชาการคร่ำ และสอนให้อ่านเขียนหนังสือ ลุงการันรู้หนังสือแต่ไม่ใช่คนชอบอ่าน เวลาแกไปตลาดที่ไรก็จะพาเธอไปซื้อหนังสือทุกครั้ง

'สายตาข้าไม่ดี เอ็งอ่านแทนข้าแล้วกันสาริน'

ลุงการันไม่เพียงให้ชีวิตใหม่ แต่ยังให้ปัญญาอย่างไม่รู้จักประหยัดผ่านหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่า

'ข้าส่งเอ็งไปโรงเรียนได้ แต่เอ็งจะรอดพ้นหูตานางคุณนายได้ยังไง เอ็งก็รู้ว่ามันไม่ยากให้เอ็งได้ดีเกินหน้าเกินตาลูกสาวมัน'

สารินกุมหนังสือในมือแน่นอย่างคับแค้นใจ

'นั่งมุกตารมันหัวทึบ วันๆ ดีแต่กินเที่ยวมั่วผู้ชายไปทั่ว เขาลือกันให้แซ่ดทั้งเมือง แต่ถึงยังไงเอ็งก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกเลี้ยง จะเก่งเกินลูกแท้ๆ

นั่งคุณนายมันคงหาทางกำจัดเอ็งเข้าสักวัน'

'ฉันรู้จะลุง ฉันอ่านเขียนหนังสือเป็นก็เพราะลุงสอน ที่ฉันพูดฟังภาษาอังกฤษคล่องเพราะลุงให้ฉันฝึกกับลูกค้าต่างชาติในร้าน 'ได้แค่นี้ก็เกินฝันมากแล้วจะลุง'

แน่นอนว่าการมีลูกการันเป็นโล่กำบังภัยและส่งเสริมเลี้ยงดูให้เติบโตใหญ่ เป็นดอกไม้แสนงาม ทำให้ราณีและอรุณไม่พอใจ คนพวกนี้ไม่อยากให้เธอเสียคน ท้องไม่มีพ่อ หรือทางที่ดีก็หายไปจากโลกใบนี้เลยก็ได้

'ข้ารู้ว่านั่งคุณนายมันเกลียดชังหน้าเอ็ง ยิ่งเิ่งก็หลบๆ หน้อยแล้วกัน อย่าออกไปข้างนอกบ่อยนัก'

แต่ขึ้นชื่อว่า 'สาวงาม' ต่อให้หลบซ่อนอย่างไรก็ไม่อาจพ้นสายตาของเหล่าภูมรที่หูไวตาไวได้ สารินในวัยสิบเจ็ดปีจัดเป็นดอกไม้แรกแย้มงดงามส่งกลิ่นหอมเลื่องลือไปทั่วเมืองลुकน่า ยิ่งความอิจฉาริษยามาสู่สาวน้อยสาวใหญ่ เพราะหนุ่มๆ มักแวะเวียนมาเป็นลูกค้าเพื่อให้ได้เห็นหน้าหวานๆ กิริยานอบน้อม และน้ำเสียงไพเราะของเธอ

'รักษาตัวรักษาใจให้ดีก่อนเถอะวะสารินเอ๊ย อย่าเพิ่งรีบมีผัวเหมือนนั่งมุกตาร์เลย ถึงเวลามันก็มาเอง'

ทว่าผู้ชายคนนั้นกลับก้าวเข้ามาในชีวิตของสารินเร็วกว่าที่เธอและลูกการันคาดคิด

ชั้นเจย์...ผู้ชายที่คิดว่าโลกทั้งใบของเธอจนคะมำหงายมาแล้ว

ตอนนั้นเธอมีอายุสิบเจ็ดย่างสิบแปดปี เป็นหญิงสาวเนื้อหอมในเมืองลुकน่าที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ต่างส่งเทียบเชิญสู่ขอเป็นแม่เรือน แต่ล้วนไม่ได้รับการปฏิเสธจากราณี เพราะลูกแท้ๆ ยังไม่มีแม่สื่อมาติดต่อ แล้วจะปล่อยให้ลูกเลี้ยงแต่งงานออกหน้าออกตาไปได้อย่างไร กระทั่งวันหนึ่งผู้ชายแปลกหน้าก้าวเข้ามาในร้าน มาดของเขาเป็นพวกคงแก่เรียน พูดจาสุภาพอ่อนโยน ผิดแผกจากลูกค้าในร้านคนอื่นๆ

วันๆ สารินพบแต่ผู้ชายเจ้าชู้ประตูดิน เสี้ยกระเป่าหนัก หรือไม่กี่ผู้ชายที่พูดจากระซอกโฮกฮากจึงรู้สึกต้องตาต้องใจแต่แรกเห็น ดูเหมือนเขาเองจะรู้สึกเช่นเดียวกันจึงแวะเวียนมาหลายครั้งจนมารู้ภายหลังว่าเขาคือหลานชายของรานี เป็นลูกพี่ลูกน้องกับมุกตาร์

พ่อแม่ของเขาอยู่ที่เวปปุระ พ่อเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ส่วนแม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ทั้งสองแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว แต่กว่าสารินจะรู้ความจริง เธอก็ทุ่มเทความรักให้เขาจนหมดตัวหมดใจเสียแล้ว

'ที่จะบอกคุณพ่อคุณแม่เรื่องของเรา สารินไม่ต้องห่วงนะ'

'แต่สารินเป็นกำพร้า ไม่คู่ควรกับพี่ชั้นเจ้เลยนะคะ'

'สารินรักพี่ไหม' เขาพิมพ์พาลงพร้าจูบไปตามลาดไหล่อย่างหิวกระหาย ก่อนรวบเธอขึ้นมาหนึ่งบนตัก แต่สารินพยายามขึ้นตัวหนี

'พี่ชั้นเจ้อย่าทำแบบนี้คะ เดี่ยวใครมาเห็น'

'ที่จะขาดใจตายอยู่แล้ว สารินไม่รักพี่เลยเหรอ'

'สารินรักพี่ชั้นเจ้ แต่ทำแบบนี้ไม่ถูกนะคะ สารินไม่อยากให้ใครนินทา'

'ช่างมันปะไร พี่กับสารินรักกัน แค่นี้ก็พอแล้วไม่ใช่เหรอ'

สารินรู้ว่าไม่พอ ครอบครัวยของชั้นเจ้ไม่มีวันยอมรับลูกสะใภ้ฐานะต่ำต้อยแน่นอน แต่ความรักที่อัดแน่นอยู่เต็มหัวใจทำให้สารินมองข้ามอุปสรรค หลงละเมอว่าชั้นเจ้จะพาเธอฝ่าฟันขวากหนามทุกอย่างได้

'พี่รักสารินมากนะ รักมากก็ห่วงมาก ไม่อยากให้ใครเห็นสารินอยากเก็บสารินไว้แต่ในบ้าน'

'สารินจะทำแบบนี้ได้อย่างไร สารินต้องเลี้ยงดูตัวเองนะคะ'

'ถ้าฉันเราแต่งงานกันนะสาริน พี่จะดูแลสารินเอง'

'พี่ชั้นเจ้!'

สารินมองเขาด้วยสายตาเทิดทูนราวกับเขาคือเทพเจ้า คือผู้ที่เธอ

มอบชีวิตและจิตวิญญาณให้ ดูเหมือนชั้นเจย์เองก็พอใจที่เธออ่อนน้อม เชื่อฟังจึงพาเธอไปแต่งงานนอกเมืองลुकน่า เขาจ้างพราหมณ์คนหนึ่งทำพิธีให้ แม่ไม่มีญาติของเขาหรือของสารินร่วมงาน แต่สารินก็ยอมเพราะคำว่า 'รัก' ที่เธอไม่เคยได้รับมาก่อน

'สารินเห็นรึยังว่าพี่รักสารินแค่ไหน'

'แล้วถ้าคุณแม่อู้อะคะ คุณแม่ต้องตีสารินตายแน่ๆ'

'น้ารานี้ไม่ใช่เจ้าของชีวิตของสาริน ตอนนี้สารินเป็นภรรยาของพี่แล้ว พี่จะปกป้องสารินเอง'

คืนนั้นที่โรงแรมในเมืองปาฏลีอบอวลไปด้วยแรงรักและเพลิงปรารถนา สัมผัสของเขาอ่อนหวานนุ่มนวลสร้างความตะลึงลานแปลกใหม่ให้เด็กสาวว่าเหว่ขาดความรักจนยอมกระโจนเข้าหากองเพลิงอย่างไม่ระวังตัว

เรื่องมาแดงเข้าหูพ่อแม่ของเขาหลังจากนั้นเกือบสองเดือน เมื่อมหาวิทยาลัยของชั้นเจย์เปิดภาคเรียน เขาต้องกลับไปเวฬุปุระ แต่จะให้ทิ้งสารินไว้ที่ลुकน่าก็ทำไม่ได้ จึงเปิดเผยเรื่องของสารินให้พ่อแม่รับรู้ ทำเอาแม่ของชั้นเจย์แล่นมาต่อว่ารานี้ถึงเมืองลुकน่า

'ทำไมแกไม่รู้จักคุมลูกแกให้ดี ปล่อยให้มันม้ายั่วลูกชายฉันได้ยังไง'

'ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าสองคนนี้อบเจอกัน ฉันไม่ได้เฝ้ามันไว้สักหน่อย' รานีออกตัวพาลงถึงตาสีสาริน 'สะใจแกรึยังที่ทำให้ครอบครัวเราแตกกันได้'

'หนูเปล่านะคะคุณแม่ หนูแค่...หนู...'

'ไม่ต้องมาบิบบ่นตา ถ้าแกไม่ให้ทำ ออดอ้อนให้หลานฉันพาไปแต่งงาน เรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นได้ยังไง'

'น้ารานีอย่าว่าสารินเลยครับ ผมผิดเอง'

'แกผิดแน่นอน ส่วนแม่นี่ก็ผิดที่สุด' รานีพาตาสารินไม่ยั้ง ชั้นเจย์ทำทีจะเข้ามาห้าม แต่แล้วเขาก็ชะงักมือเท้า ก่อนถูกแม่ของเขาดึงออกไป

นอกบ้าน แม่เลี้ยงจึงถือโอกาสชำระความรวบยอด

ร่างกายของสารินบอบช้ำแต่ไม่เท่าหัวใจ ชันเจย์ไม่ได้ปกป้องเธอ
อย่างที่เคยสัญญาไว้แม้แต่น้อย

'อยู่ในห้องนี้ละ ไม่ต้องออกไปก่อเรื่องอีก' รานีลากเธอเข้าไปขังไว้
ในห้องเก็บของพรางซีหน้าคาคโทษ

'คุณแม่อย่าทำกับสารินแบบนี้ สารินสำนึกผิดแล้วค่ะ'

'ฉันจะขังแกไว้จนกว่าจะคิดวิธีจัดการแกได้ อยู่เงียบๆ ละ ไม่งั้น
ฉันจะให้อรุณมาจัดการแก'

คำขู่ได้ผล สารินยอมคู้เข้าพียงลังกระตาศอย่างหมดแรง เพียงครู่เดียว
เธอก็ได้ยินเสียงไขกุญแจ ความดีใจทำให้เธอรีบลุกขึ้นยืน หมายถึงเดิน
ไปหาชันเจย์ แต่แล้วก็ต้องย่นคิ้วแปลกใจเมื่อเห็นหน้าคนไขกุญแจ

'พี่มุกตาร์ที'

'แกคิดว่าพี่ชันเจย์จะช่วยแกรีใจ โน่นเนาะ ตามแม่เขากลับเวฬุปุระ
ไปแล้ว' มุกตาร์ทีริดเสียงหัวเราะ

'ไม่จริง พี่ชันเจย์สัญญาว่า...'

'แกนี่มันโง่กว่าที่ฉันคิดเยอะเลยนะสาริน'

'พี่มุกตาร์ทีหมายความว่าไง สารินแต่งงานกับพี่ชันเจย์แล้ว เขาจะ
ทิ้งสารินไว้ที่นี้ได้อย่างไร พี่มุกตาร์ทีโกหก'

'แอบไปแต่งงานนอกเมือง มีแค่พราหมณ์คนเดียวเป็นพยาน ไม่มี
แขกจากฝั่งเจ้าป่าวเจ้าสาวเนียนะเรียกว่างานแต่งงาน มันก็แค่ละครหลอกๆ
ที่พี่ชันเจย์สร้างขึ้นเพื่อหวังพินแก่นั่นแหละ'

'ไม่จริง พี่ชันเจย์ไม่ทำแบบนั้น เขารักสาริน'

มุกตาร์ทีทำเอว บิดปากหยัน 'บทแกจะโง่ก็โง่อย่างไม่น่าเชื่อเลยนะ
สาริน'

'พี่มุกตาร์ทีหมายความว่ายังไง'

'แกลคิดว่าเป็นเรื่องของแกกับพี่ชั้นเลยเป็นความลับนักหรือ แกลคิดหรือว่าเหตุผลที่พี่ชั้นเลยไปพบแกที่ร้านเป็นพรหมลิขิตอย่างที่เขาบอกแก คนฉลาดอย่างแกลลองคิดสิว่าพี่ชั้นเลยตีสนิทกับแกเพราะอะไร'

'พี่มุกตาร์ท!'

'ใช่! ฝีมือฉันเอง ฉันเห็นว่าเขาอยู่ว่างๆ ก็เลยแนะนำว่าที่ร้านมีสาวงามเมืองอยู่ พี่ชั้นเลยก็แค่คึกคะนองตามประสาวัยรุ่น แต่ใครจะคิดว่าแกลจะจับพี่ชั้นเลยแบบนี้'

'ไม่จริง สารินแต่งงานกับพี่ชั้นเลยแล้วสารินจึงยอมตกเป็นของเขา สารินไม่ใช่พี่มุกตาร์ทที่มั่วผู้ชายไปทั่วจนเป็นขี้ปากคนทั้งเมือง'

'แกก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันนักหรอกนางสาริน ถึงฉันจะมั่วผู้ชายแต่ฉันก็เต็มใจ ฉันไม่ได้ถูกทิ้ง ฉันเขี้ยวพวกนั้นทั้งต่างหาก แต่แกลถูกผู้ชายหลอกกินฟรี แล้วยังคิดว่างานแต่งงานหลอกๆ นั้นเป็นเรื่องจริงอีกหรือแม่คนฉลาด'

'พี่มุกตาร์ทหลอกสาริน พี่ชั้นเลยไม่ใช่คนแบบนั้น'

'พี่ชั้นเลยเป็นแบบนี้มาตลอด แกก็เห็นไม่ใช่หรือว่าเมื่อกี้แกลถูกคุณแม่ตบตีเสียνωม เขาไม่เห็นจะเข้ามาช่วยแกลสักนิด'

สารินขบริมฝีปาก พยายามห้ามน้ำตาไม่ให้ไหล แต่กลับทำไม่ได้เลย

'ใครบ้างไม่อยากจะล้มลงหญิงงามประจำเมือง ผู้ชายอนาคตไกลอย่างพี่ชั้นเลยก็แค่อยากกินฟรี มีหรือจะยกย่องเด็กกำพร้าไว้การศึกษา เป็นเมียออกหน้าออกตา แกลเอาสมองส่วนไหนคิดนางสาริน'

ใช่แล้ว! หากสารินใช้สมองมากกว่าหัวใจก็คงไม่ถูกหลอกให้เสียตัวและเสียน้ำตาแบบนี้

'ทำไมพี่มุกตาร์ทต้องทำกับสารินแบบนี้'

'แกยังมีน้ำหน้ามาถามอีกหรือนางสาริน ใครใช้ให้แกลสยด่นเกินหน้าเกินตาฉัน ไปไหนก็มีแต่คนชมแก มีแม่สี่อามาสู้ออก แกลแล้วฉันละ ฉัน

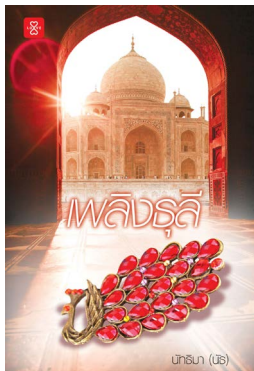
เป็นที่แค้นด้วยซ้ำกลับไม่มีใครมาสู้ขอ แล้วแกจะให้ฉันยอมเห็นแก่ได้ดีกว่า
หรือ ไม่มีวันหรอก ฉันถึงต้องลากแกลงมาตกต้ายิ่งกว่าฉันให้ได้นะสิ...
นั่งโง่!

คำตอบของมุกตาร์ททำให้สารินเข้าใจทุกอย่างกระจ่างชัด ความอิจฉา
ริษยาของมุกตาร์ททำให้สารินถูกลากลงไปในโคลนตม โดยมีชั้นเจย์เป็น
เหยื่อล่อชั้นดี

แน่นอนว่าเรื่องราวที่เธอถูกผู้ชายหลอกกินฟรีแพร่ขยายไปทั่วเมือง
ลุดน่าโดยฝีมือของรานีและมุกตาร์ท สารินแค่ก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่
หลังร้านไป สักวันคงทำได้เอง

แต่ดูเหมือนโชคชะตายังไม่หยุดกลั่นแกล้ง พายุแห่งความ
เปลี่ยนแปลงพัดพาชั้นเจย์กลับมาหาเธออีกครั้ง และพรากlungการันไป
จากเธอตลอดกาล!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624416.html>